

[Ole Henriksen]

der ikke har været en mere positiv respons fra socialdemokratiet.

Fra SFs side bliver der altså ikke nogen positiv respons. Der bliver tale om, at vi siger: hold fingrene væk fra overenskomsterne og lad parterne forhandle selv. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan få realistiske overenskomstforhandlinger, realistiske krav og også realistisk varsling af konflikter, og hvad der ellers er på spil. Det er det, vi ønsker, og det er det, vi vil fortsætte med at forfølge. Derfor må vi afvise det foreliggende forslag.

Jørgen Jensen (DKP):

Vi har jo før haft diskussioner her i folketinget om overskriften på lovforslag, og fremskridtspartiet har nogle gange sagt, at de forbeholdt sig ret til at kalde en spade for en spade og give et lovforslag den overskrift, man ville. Jeg synes derfor, man skulle have været ærlige og kaldt dette forslag: forslag til lov om sikring af arbejdsgivernes interesse ved overenskomstsituationen i 1981. Så havde det været klart, hvad det var, man ville.

Dette at forberede overenskomstsituationen, sikre baggrunden for en løsning af overenskomstsituationen næste gang, hænger jo noget sammen med prisudviklingen, avancerudviklingen, den lovgivning, vi i øvrigt gennemfører her, og også med den spekulation, som er i samfundet, den skatteunddragelse, som finder sted. Alt dette hører med til at forberede en overenskomstsituation. Det er den kamp, som foregår. Her har man rig mulighed for herinde ved stillingtagen til de mange forslag, der skal behandles, og også i den diskussion, vi skal have på torsdag, og ved lovgivningsarbejdet til efteråret at sikre en mere fornuftig udvikling, således at stillingen er mere klar for dem, der skal diskutere næste gang.

Det blev klart sagt heroppe fra fremskridtspartiets ordfører, at det drejede sig om omkostningerne for erhvervslivet. Det er klart, at deri ligger der, at man mener – hvad man også sagde sidste gang – at der er tale om for store omkostninger. Det er vor opfattelse, at det tværtimod var arbejderne, der måtte betale her. Det var dem, der blev grebet ind over for. Vi kan kun sige, at vi var modstandere af det indgreb.

Det eneste, man måske kunne glæde sig lidt over, hvis man endelig skal finde noget at glæde sig over her, er, at socialdemokratiet gentager noget om, at de vil frie forhandlinger og fri aktionsret. Man kan opfatte dette forslag – og det gjorde jeg egentlig, da jeg så det første gang – som et forsøg på fra fremskridtspartiet at drille socialdemokraterne, gøre lidt nar af dem. Kunne man tage det på den måde, så kunne man jo more sig lidt her i foråret. Men jeg er bange for, at fremskridtspartiet mener det alvorligt, og at socialdemokratiet til gengæld ikke mener sine udtalelser alvorligt. Det er i og for sig det sørgelige i den situation, vi er i, og det er egentlig det, der er det farlige.

Vi vil bekæmpe dette forslag, som vi vil bekæmpe andre forsøg på at skjule, at der er modsætninger i dette samfund. De modsætninger forudsætter nu engang, at parterne får lov til at stå frit.

Der er jo ikke noget i dette forslag om, at denne kommission eller studiekreds også skulle beskæftige sig med andre økonomiske forhold som priser, som avancer og andre ting. Det skal den ikke. Den skal alene beskæftige sig med lønmodtagernes forhold. Derfor må vi afvise dette forslag.

Bolvig (RV):

Jeg er enig med fremskridtspartiet i, at vi allerede nu bør drøfte overenskomstsituationen i 1981. Vort hidtidige aftalesystem er brudt sammen, og det er urealistisk at foregøgle sig, at vi fremover kan regne med, at parterne ansvarligt kan nå frem til en aftale. Parternes herlige, frie, selvstændige forhandlingsret eksisterer ikke, og det er også et spørgsmål, om den bør det.

Med befriende åbenhed indrømmede hr. Georg Poulsen for nylig, at arbejdsmarkedets parter ikke tager samfundshensyn, men alene tænker på medlemmernes egoistiske egeninteresser. Det overordnede samfundshensyn bør tages af folketinget, hvorfor det radikale venstre mener, at samfundets repræsentanter på et meget tidligt tidspunkt må inddrages i forhandlingerne om nye overenskomster. I det mindste må samfundet udstikke de rammer, inden for hvilke parterne kan forhandle. Det er frygtelig konservativt at klamre sig til et gammelt, tidligere udmærket, men nu håbløst forældet system.